'आपः', 'शर्कर्य्यः' पशवश्च, 'इह' वेद्यां, 'यज्ञं', 'वियन्ति च' विविधं प्राप्नुवन्त्यपि, ततः 'शश्च' सुखमपि, प्रयच्छन्तीति शेषः॥

(७) अथाहियमाणस्य स्रुग्वयजुषोनुमन्त्रणे मन्त्रमाह। "यो मा हृदा मनसा यश्च वाचा ॥ ४ ॥ यो ब्रह्मणा कर्म्मणा द्वेष्टि देवाः। यः श्रुतेन हृदयेनेष्णता च। तस्येन्द्र वज्रेण शिरश्छिनद्धि" इति। हे देवाः 'यः' शत्रुः, मां 'हृदा' तात्पर्य्ययुक्तेन मनसा, 'द्वेष्टि'। 'यः', च 'वाचा' अधिक्षेपतया, 'द्वेष्टि', 'यः' च 'ब्रह्मणा' ब्रह्मवर्चसेन वेदाध्ययनादिना वा, 'कर्म्मणा' तपोदानेन वा, 'द्वेष्टि', मात्सर्य्यं करोति इत्यर्थः। 'यः', च 'श्रुतेन' बहुशास्त्रश्रवणेन, 'इष्णता' एषणशीलेन, इदं धनादिकं ममैव भूयादित्येवं रूपेण हृदयेन च द्वेष्टि, हे 'इन्द्र', 'तस्य' सर्व्वस्य शत्रोः, 'शिरः', त्वदीयेन वज्रेण स्फ्यरूपेण 'छिनद्धि' ॥

(८) अथ समास्तीर्णस्य वर्हिषोनुमन्त्रणे मन्त्रमाह। "ऊर्णामृदु प्रथमानꣳ स्योनम्। देवेभ्यो जुष्टꣳ सदनाय वर्हिः। सुवर्गे लोके यजमानꣳ हि धेहि। मां नाकस्य पृष्ठे परमे व्योमन्" इति। 'ऊर्णा' मृदुकम्बलवन्मृदुस्वरूपं, 'प्रथमानं' विस्तारयुक्तं, 'स्योनं' सुखकरम्, इदं 'वर्हिः', 'सदनाय' उपवेशनाय, 'देवेभ्यो जुष्टं, देवानां प्रियं, हे तादृग्वर्हे 'नाकस्य पृष्ठे' दुःखरहितस्य स्थानस्योपरिभागे, 'परमे' उत्कृष्टे, अतएव 'व्योमन्' विशेषेण रक्षके स्वर्गलोके, 'यजमानं मां', 'धेहि' स्थापय। 'हि' शब्दोऽवधारणे। सर्व्वथा स्थापयतु इत्यर्थः ॥